простоволоса й боса ти стоїш
на вітрі з ароматом помаранчів
довкола землі світяться вигнанчі
вуста самі про себе шепчуть вірш

і ти не хочеш повертатися туди
де голос люблячий прокинутись благає
життя теперішнє й тутешнє — сон без краю
тебе ніхто не зможе розбудить